

LLIÇÓ 2

2-8 d'octubre

Lliçó d'Història de Moisès

TARDA DE DISSABTE

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: Deuteronomi 1-3, [Èxode. 32: 29-32](#) , Números 14, [Ef. 3:10](#), [Gènere 15: 1-16](#) , [Joan 14: 9](#) .

Text de memòria: I “tots van menjar el mateix menjar espiritual i tots van beure la mateixa beguda espiritual. Perquè van beure d'aquella roca espiritual que els seguia, i aquella roca era Crist ” ([1 Corintis 10: 3](#) , [4](#) , NKJV) .

"Aquestes són les paraules que va dir Moisès" ([Deut. 1: 1, NKJV](#)) . Comença així el llibre del Deuteronomi. I, tot i que sí, Moisès i la presència de Moisès dominen el llibre, des d'aquestes paraules inicials fins a la seva mort a la terra de Moab ([Deut. 34: 5](#)) , el Deuteronomi (com tota la Bíblia) tracta realment del Senyor Jesús. Perquè Ell és qui ens va crear ([Gènesi 1, 2; Joan 1: 1-3](#)) , ens sosté ([Col. 1: 15-17](#) , [Heb. 1: 3](#)) i ens redimeix ([Isa. 41:14](#) , [Tito 2:14](#)) . I, en un sentit més fluix d'aquestes paraules, Deuteronomi revela com el Senyor va continuar creant, sostenint i redimint el seu poble en aquest moment crucial de la història de la salvació.

Bàsicament, just quan els fills d'Israel han d'entrar finalment a Canaan, Moisès els dona una lliçó d'història, un tema que es repeteix a través de la Bíblia: *recordeu el que el Senyor ha fet per vosaltres en el passat.*

Aquesta amonestació hauria de significar alguna cosa per a nosaltres, que estem a les fronteres d'una terra promesa millor: “En revisar la nostra història passada, després d'haver recorregut tots els passos d'avanç fins a la nostra posició actual, ... estic ple d'estupor i de confiança en Crist com a líder. No tenim res a témer pel futur, tret que oblidem la manera com el Senyor ens ha dirigit i el seu ensenyament en la nostra història passada. ” - Ellen G. White, [Life Sketches](#) , pàg. 196 .

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte, 9 d'octubre.

DIUMENGE ↑

3 d'octubre

El Ministeri de Moisès

A través de la Bíblia es nota la presència de Moisès. I, tot i que no l'esmenten fins a [Èxode 2: 2](#) , havia escrit el llibre del Gènesi, la història autoritària i fonamental de Déu sobre qui som, com vam arribar aquí, per què les coses són tan dolentes com són i, tanmateix, per què podem esperar de totes maneres. La creació, la caiguda, la promesa de redempció, el diluvi, Abraham, l'evangeli, tenen totes les seves arrels en el Gènesi, i el seu autor va ser el profeta Moisès. És difícil mesurar adequadament la influència que aquest home, difícilment impecable, va poder exercir per Déu perquè estimava el Senyor i volia servir-lo.

Llegiu [Èxode 32: 29-32](#) , que registra la conversa entre el Senyor i Moisès després del terrible pecat del vedell d'or. Quina visió ens ensenya aquesta història sobre el personatge de Moisès i per què, malgrat els defectes que tenia, el Senyor va ser capaç d'utilitzar-lo d'una manera tan poderosa?

Tot i que Moisès no tenia res a veure amb el pecat, va intentar intercedir per aquest poble pecador, fins i tot disposat a perdre la seva pròpia ànima en nom seu. Fascinantment, a [Èxode 32:32](#) , quan Moisès demana a Déu que "perdoni el seu pecat", el verb significa "suportar". Per tant, Moisès, entenent la gravetat del pecat i el que es necessitava per expiar-lo, va demanar a Déu que "suportés" el seu pecat. I això es deu al fet que aquesta és l'única manera, en última instància, de perdonar el seu pecat, qualsevol pecat.

Així, doncs, aquí tenim, al principi de la Bíblia, una poderosa expressió de substitució, en la qual Déu mateix, en la persona de Jesús, suportarà en si mateix el pes i la pena total del nostre pecat: la forma de salvació predeterminada de Déu per a la humanitat tot restant fidel als principis del seu govern i la seva llei.

De fet, molts segles més tard, Pere escriuria sobre Jesús: «Qui portava els nostres pecats en el seu propi cos a l'arbre, perquè nosaltres, havent mort pels pecats, poguéssim viure per la justícia, amb les ratlles de qui va ser curats» ([1 Pet. 2](#)). : 24, NKJV) .

Mentrestant, el que veiem en aquesta història de Moisès i la seva reacció al seu pecat és Moisès en el paper d'interessor en nom d'un poble caigut i pecador, precursor del que Jesús també farà per nosaltres (vegeu [Heb. 7:25](#)) .

Disposat a perdre la seva pròpia ànima pel seu poble? Penseu més en les implicacions d'aquestes paraules. Què podem aprendre d'ells mateixos sobre el que significa estimar realment als altres?

DILLUNS ↑

4 d'octubre

Profecia complerta

Malgrat alguns dels errors que la ciència moderna intenta promulgar com a veritat (tal que el nostre univers per si mateix va sorgir de "absolutament res" o que tota la vida a la terra va sorgir per casualitat a partir de simples productes químics), la ciència ens ha donat, però, algunes idees sorprenents sobre Déu. poder creatiu. L'harmonia, l'equilibri, la precisió de molts aspectes del món natural, fins i tot en el seu estat caigut, continuen sorprenent a qui els estudia.

I si Déu pot ser tan precís amb les coses físiques, certament també ho seria amb les coses espirituals. Per tant, en els primers versos de Deuteronomi, podem veure més de la increïble precisió de Déu.

Llegiu [Deuteronomi 1: 1-6](#) . Quina importància profètica té el fet que [Deuteronomi 1: 3](#) parli del "quarantè any"?

Després del fracàs, quan Moisès va enviar espies de Kadesh Barnea per comprovar la terra, i la gent va rebutjar la crida per prendre la terra, què va passar? Se'ls va dir que no entrarien a la terra promesa com havien esperat. I quant de temps esperarien abans d'entrar? "Segons el nombre de dies en què va espia la terra, quaranta dies, per cada dia assumeu la vostra culpa un any, és a dir, quaranta anys, i coneixereu el meu rebuig" ([Núm. 14:34, NKJV](#)) .

Per tant, el deuteronomi reprèn la història del poble de Déu en el quarantè any, exactament com Déu els havia dit. En altres paraules, la Paraula profètica de Déu és tan fiable com Déu mateix, i el que veiem aquí als primers versos del Deuteronomi és més evidència d'aquesta fiabilitat; és a dir, Déu farà el que digui i ho farà *quan* digui que ho farà.

Per descomptat, aquest no és l'únic període profètic que es va complir com Déu havia dit. Mirant enrere des del nostre punt de vista actual, podem trobar a [Daniel 9: 24-27](#) , per exemple, el període de temps per a Jesús, complert tal com el Senyor havia dit. Podem veure que el "temps i temps i mitja hora" ([Dan. 7:25, NKJV](#) ; *vegeu també* [Apocalipsi 12: 6](#) , [14](#) ; [Apocalipsi 13: 5](#)) s'ha complert a la història, així com els 2.300 dies de [Daniel 8:14](#) .

I, a més dels elements temporals precisos, les profecies de Daniel 2, 7, 8, que van predir amb exactitud i precisió la història del món, ens han donat proves aclaparadores del coneixement, control i confiança de Déu.

Podem veure que el Senyor va complir fidelment aquestes profecies passades tal com es va predir. Per què això ens hauria de donar confiança que podem confiar en Ell en les coses que Ell va dir que vindrien que encara hi haurà en el futur?

DIMARTS ↑

5 d'octubre

Mil vegades més nombrós

Després de la llarga caminada pel desert, Moisès, parlant pel Senyor (era un profeta, però, de fet, més que un profeta), va dir: «Mireu, us he posat la terra davant vostre; entra i posseeix la terra que el Senyor va jurar als teus pares (a Abraham, Isaac i Jacob) per donar-los a ells i als seus descendents després d'ells" ([Deut. 1: 8](#)) .

Fixeu-vos, però, en el que ve.

Llegiu Deuteronomi 1: 9-11 . Quina importància tenen aquestes paraules, sobretot a la llum que, en un sentit real, Déu les castigava per la rebel·lió de Kadesh Barnea?

Aquí veiem un altre exemple de la gràcia de Déu. Fins i tot enmig de les vagades pel desert, van ser beneïdes: "Quaranta anys els vas mantenir al desert; No els faltava res; la seva roba no es va desgastar i els peus no s'han inflat " ([Neh. 9:21, NKJV](#)) .

I Moisès, mostrant de nou el seu amor pel seu poble, va demanar a Déu que els multipliqués mil vegades més del que Déu ja havia fet.

Llegiu Deuteronomi 1: 12-17 . Com a resultat directe de la benedicció de Déu sobre ells, què va passar i quines mesures va prendre Moisès per fer front a la situació?

Així, fins i tot quan el Senyor era tan poderós entre ells, hi havia la necessitat d'organitzar-se, d'estructurar-se, d'un sistema de rendició de comptes. Israel era un *qahal*, una assemblea organitzada (vegeu [Deut. 31:30](#)) , precursora de l' *ekklesia* del Nou Testament , grec per "església" (vegeu [Mateu 16:18](#)) . I, tot i que treballava en un context diferent, Pau mai no va estar lluny

de les seves arrels jueves i, a 1 Corintis 12, el veiem delinear clarament la necessitat de persones qualificades per assumir diversos rols per al bon funcionament del cos, tal com veiem aquí a El deuteronomi i el *qahal* al desert. L'església d'avui, com el *qahal* aleshores, ha de ser un cos unificat amb persones que compleixin diverses funcions segons els seus dons.

Tot i que de vegades escoltem a les persones que s'enfronten contra la religió "organitzada" (què preferirien, la religió "desorganitzada"?), La Paraula de Déu, especialment el Nou Testament, no reconeix cap altra mena que una altra organitzada.

DIMECRES ↑

6 d'octubre

Kadesh Barnea

Un espectre ha perseguit les primeres parts del llibre de Deuteronomi, l'espectre de Kadesh Barnea. Aquesta desafortunada història, com hem vist, va establir els antecedents immediats del llibre de Deuteronomi i val la pena aprofundir-hi.

Llegiu els números 14. *Com van reaccionar les persones davant l'informe dels espies i quins van ser els resultats de la seva reacció? (Vegeu també [Deut. 1: 20-46](#))*

Podem treure moltes lliçons importants d'aquesta història, però una lliçó important, que tornarà a aparèixer al llibre, també es pot trobar als números 14.

Llegiu els números 14: 11-20 . *Tot i que tornem a veure Moisès en el paper d'interessor, què té d' significatiu la seva línia de raonament amb el Senyor pel que fa al perquè el Senyor no els ha de destruir?*

Penseu en el que Moisès deia a Déu. *Si ho feu, mireu com apareixerà als ulls dels egipcis i de les altres nacions de la zona.* Aquest punt és important perquè, en última instància, tot el que Déu havia volgut fer amb Israel no era només pel bé d'Israel; també va ser per a la humanitat en el seu conjunt. La nació d'Israel havia de ser una llum per al món, un testimoni per als antics sobre l'amor, el poder i la salvació que es troba en el Déu veritable i no en els ídols inútils que aquestes persones havien venerat.

Tanmateix, com va dir Moisès, si elimineu aquest poble, què passa? Les nacions diran: "Com que el Senyor no va poder portar aquest poble a la terra que va jurar donar-los, per això els va matar al desert" ([Núm. 14:16, NKJV](#)) .

En altres paraules, el que veiem aquí és un tema que es troba a través de la Bíblia: la idea que Déu ha de ser glorificat en el seu poble: que la glòria i la bondat, l'amor i el poder de Déu es revelin a la seva església, a través de Ho fa a través del seu poble. Per descomptat, el seu poble no sempre li facilita fer això, però finalment Déu serà glorificat a través de les seves accions a la terra.

Llegiu [Efesis 3:10](#) . *Què diu Paul aquí, i com passa això? Com es manifesta la "saviesa múltiple" de Déu al cosmos? Quin paper tenim, si n'hi ha, com a individus per aconseguir això?*

DIJOUS ↑

7 d'octubre

La iniquitat de l'amorita

Al Deuteronomi 2 i 3, Moisès continua explicant la història israelita i com, amb la benedicció de Déu, van derrotar els seus enemics; quan eren fidels, Déu els va donar la victòria, fins i tot sobre els

"gegants" ([Deut. 2:11](#) , [20](#) ; [Deut. 3:13](#)) .

Això suposa, per descomptat, el tema difícil, que almenys hem de tractar, sobre la destrucció d'aquestes persones. Tot i que els fills d'Israel sovint parlaven la pau primer a una nació ([Deut. 20:10](#) , [11](#)) , però si la gent no acceptava aquesta oferta, de vegades els israelites entraven i els destruïen, incloses les dones i els nens. "I el Senyor, el nostre Déu, ens el va lliurar; així que el vam derrotar a ell, als seus fills i a tota la seva gent. Vam prendre totes les seves ciutats en aquell moment i vam destruir completament els homes, les dones i els menuts de totes les ciutats; no en vam deixar cap " ([Deut. 2:33](#) , [34](#) , NKJV) .

Alguns intenten evitar-ho simplement dient que aquestes històries no són certes. Tanmateix, perquè creiem que "Totes les Escripures són inspirades per Déu i són útils per a la doctrina, per a la reprovació, per a la correcció, per a la instrucció de la justícia" ([2 Tim. 3:16](#), NKJV) , no és una opció viable per a Adventistes del setè dia. Per tant, ens quedem amb la difícil pregunta sobre aquests incidents.

Llegiu [Gènesi 15: 1-16](#) . Què li va dir Déu a Abram al [Gènesi 15:16](#) , i com aporta llum sobre aquest tema tan difícil?

No hi ha dubte que moltes d'aquestes nacions paganes eren persones extremadament brutals i cruels que, justificadament, podrien haver enfrontat la ira i el càstig de Déu molt abans. És cert, i fins i tot si Déu va esperar pacientment que canviessin de manera i no canviessin, això encara no altera la dura realitat de l'assassinat de tothom, inclosos els nens. (Per descomptat, probablement van morir molts més nens a la inundació que els israelites).

El fet és que, ara com ara, atesa la limitada informació que tenim sobre el context complet dels esdeveniments, només hem d'acceptar aquesta dura realitat i confiar en la bondat de Déu, que s'ha revelat de tantes altres maneres. La fe no es tracta només d'estimar Déu en un bonic dia en un bonic bosc ple de meravelloses vistes i sons. També es tracta de confiar en Ell malgrat allò que no entenem del tot.

Llegiu [1 Corintis 10: 1-4](#) i [Joan 14: 9](#) . Com ens ajuden aquests versos i molts altres com ells a aprendre a confiar en l'amor, la justícia i la bondat de Déu, fins i tot quan veiem coses que semblen difícils d'adaptar a aquesta comprensió de Déu?

DIVENDRES

8 d'octubre

Pensament addicional : Així és com un acadèmic tracta de respondre a les difícils preguntes sobre què van fer els israelites a algunes d'aquestes nacions:

"Com a Creador de totes les coses i de tots els éssers humans i com a sobirà de tots, Déu pot fer qualsevol cosa [Ell] vulgui amb qualsevol persona i tenir raó en fer-ho. ... Els camins de Déu són un misteri. Com que mai no l'entendrem del tot, ens podríem relaxar amb les preguntes que tenim a la ment. [Isaïes 55: 8-9](#) ofereix cert consol. Segons la imatge bíblica dels cananeus, aquests pobles eren extremadament malvats i la seva aniquilació representava el judici de Déu pel seu pecat. La destrucció dels cananeus no va ser ni la primera ni l'última vegada que Déu va fer això. Les diferències entre el destí dels cananeus i el destí de la humanitat (a excepció de la família de Noè), tal com es descriu al [Gènesi 6-9](#), impliquen una escala i una agència. ... Déu no va voler que els fills d'Israel perquè la política de *herem*[la destrucció total] com a política general envers els forasters. [Deuteronomi 7: 1](#) identifica expressament i, per tant, delimita els pobles objectiu. Els israelites no havien de seguir aquestes polítiques contra els arameus, els edomites o els egipcis, ni cap altra persona (cf. [Deut. 20: 10-18](#)) Els cananeus van patir un destí que finalment enfrontaran tots els pecadors: el judici de Déu. ... L'eliminació de Déu dels cananeus va ser un pas necessari en la història de la salvació. ... Tot i que els cananeus en el seu conjunt eren objectius del judici de Déu, tenien almenys quaranta anys d'avís previ (*vegeu la confessió de Rahab a [Jos. 2: 8-11](#)*) ". - Daniel I. Block, *Comentari de l'aplicació NIV: Deuteronomi*(Grand Rapids, Mich .: Zondervan, 2012), pàgines 98, 99.

Preguntes de debat:

- 1. Penseu en la nostra comprensió del mil·lenni, en què tindrem mil anys per respondre a totes les nostres preguntes. Com ens pot ajudar aquesta comprensió a aprendre a confiar en Déu malgrat les preguntes difícils que tinguem ara?**
- 2. Quines són algunes de les maneres que Déu us va guiar en el passat que us poden ajudar a aprendre a confiar en ell per al futur? Per què és important no oblidar com Déu ha treballat en les nostres vides?**
- 3. A la classe, repasseu la pregunta al final de l'estudi del diumenge sobre la voluntat de Moisès de perdre la seva pròpia ànima pel bé del seu poble. És una actitud adequada? Què val, si de cas, perdre l'ànima, sobretot tenint en compte el que va costar redimir-la?**